

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

N:r 39 (718).

LÖRDAGEN DEN 29 SEPTEMBER 1900.

13:DE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS PRAKTUPPLAGA > 7:50 IDUNS MODETIDN. MED PL. > 5:— IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:—	UTGIFNINGSTID: HVARJE LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 10 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKO GATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
---	--	---	--	---

FRIHERRINNAN CEDERSTRÖM (ADELINA PATTI).
EFTER NYASTE LONDONPORTRÄTT.

ADELINA PATTI I STOCKHOLM.

DEN VÄRLDSBERÖMDA DIVANS besök härstädes har varit veckans stora händelse.

Visserligen hör det numera ej till sällsyntheterna att konstens mest lysande stjärnor sträcka sina banor ända upp till den kulna norden, men det oaktadt verkar det nästan elektriserande på publiken, så fort någon af dessa utvalda kommer hit söderifrån på ångans vingar och omstrålad af ryktets och skönhets nimbus lyser några dagar i våra salonger och på våra gator.

Skulle då icke Adelina Patti väcka ett utomordentligt uppseende, eftersom hon besökte oss ej först och främst i egenskap af sångerskan med det lysande namnet och de stora rikedomarne, utan huvudsakligast som den nygifta maken till en svensk adelsman?

Därför voro Centralstationens vestibuler liksom platsen utanför tätt fyllda med människoskaror, då kontinentaltåget i den varma och solklara höstmorgonen stannade under perongens glashvalf och friherrinnan Adelina Patti-Cederström vid sin distinguerade makes,

baron Rolf Cederströms arm smidigt och gra-
ciöst hoppade ur vagnen och ilade ut till det
väntande ekipaget.

»Så ung hon ser ut! Så vacker hon är!»
ljöd det halfhögt bland de flockade åskådarne.
Och som hon kom där i septembermorgonens
leende sol, låg det i sanning en prägel af ung-
dom öfver den spensliga och lätta gestalten,
som gaf fullt berättigande åt de förvånade
utropen.

Vår fotograf skyndade till i samma ögon-
blick hon sprang utför trappan, men friherrin-
nan, som blifvit van vid kamerornas attacker
därute i Europa, böjde blixtnabbt ned sitt för-
tjusande hufvud, hvadan vår bild från ankomst-
ögonblicket har kommit att framhäfva den
illustra gästens hufvudbonad på bekostnad af
ansiktet.

Men hatten kan ju också ha sitt intresse
att få se, eller hur, ärade damer, och likaså
den enkla, men smakfulla grå resdräkten, som
elegant slöt sig kring divans fina gestalt?

För öfrigt har hon älskvärdt ställt till Iduns
förfogande det synnerligen vackra porträtt af
sig själf vi här återgifva. Utgången från A.
Esmé Collings atelier i London, ger det ju ett
ypperligt begrepp om den nuvarande Adelina
Patti, slottsfrun på Craig-y-Nos i England,
som där, efter sina triumftåg kring de olika
världsdelarne, lefver ett idylliskt lif tillsam-
mans med sin svenskfödde gemål och endast
någon gång, som nu, låter världen beundra
sin utomordentliga
sångkonst vid någon
välgörenhetskonsert.

Adelina Patti har
aldrig tillhört den art
af sångartister, som
göra sig till tolk för
de starka, djupa käns-
lorna, de våldsamma
passionerna. Det fina,
eleganta, ciselerade
är hufvuddraget i
hennes konst, och
hennes koloratur, hela
hennes teknik äro
bländande.

Om den med så
liffigt intresse omfat-
tade konserten i tis-
dags hinna vi ej yttra
oss förr än i ett föl-
jande nummer.

NÄR BLADEN FALLA.

GULA blad och röda,
som från träden falla,
mig förtälja alla
mänskobarnens lott:
blekna och förblöda
efter blomningsdagar,
bjuda oss de lagar,
som mätt lifvets mått.

Hvad vi drömma skärast
i den unga våren
låna skall af åren
höstens bleka drag;
hvad vi finga kärast
skall ifrån oss röfvas:
vän, hvars tro hann pröfvas,
fröjd, som lyst vår dag...

Flyktig är vår saga:
födas, lefva, glöda,
blekna och förblöda,
allt vi hinna snart.
Men hvi hopplöst klaga?
Bortom höstens dimma
stjärneöar glimma
evigt lika klart.

E. N. SÖDERBERG.

FRIHERRE OCH FRIHERRINNAN CEDERSTRÖM VID ANKOMSTEN TILL STOCK-
HOLMS CENTRALSTATION. FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.

EN RÖST FRA NORGE I ESPÖRGSMÅLET: SKANDINAVISK KVINDEFORBUND.

NETOP SOM VI i familiekredsen glæder os ved læsningen af den svenske forfatterinde Selma Lagerlöfs »Drottningar i Kungahälla», kommer »Iduns» n:r 36 med sit forslag fra Karla Rönne om sammenslutning mellem Skandinaviens kvinder til fordel for et større kjendskab til broderlandenes historie, litteratur, naturforhold o. s. v. og derigjennem til en større forståelse af kærlighed til og beundring for folkene selv.

Selve forslaget med redaktionens tilslutning og anslående opfordring til norske og danske kvinder om ikke at blive svaret skyldig, finder straks gjenklang i vore sind, så meget mere som vi tror at en stor del af norske kvinder netop er besjælet af samme ønske: et grundigere bekjendtskab til sine stamfrænder.

Jeg skulde ellers betvivle, at der blant Nordens mere oplyste kvinder virkelig hersker så stor en uvidenhed angående nabolandene, som Karla Rönne lader formode. Jeg kan for min del kun sige at historieundervisningen i min skoletid gav os et vel ikke dybt, men dog orienterende indblik i vore nabolandes tilstand og kulturudvikling. At man gennem historien skulde komme til at betragte sine stamfrænder som arvefjender, deri kan jeg absolut ikke være enig. Vel måtte vi, sandheden tro, plöie os igjennem mange stridigheder og ufredens år, men så fandt vi dog ved kyndig hjælp også samlingens tanker og så mangeløvningens sjæl, hvem hele Norden burde være stolt af og med samdrægtighed kunde tilegne sig. Jeg vil blot nævne Gustav Adolf. Hvor kredsede ikke mine skolepige-tanker med begeistring om hans helteskikkelse. Vi børn levede os ind i hans historie (det være os tilgivet) som hørte han os helt og holdent til.

Og nu, i de senere år med de øgede samfundsmidler og alt, hvad dermed følger, nu da snart sagt alle samfundets korporationer med akademikernes elite i spidsen, kirkens, skolens, pressens og lægevidenskabens repræsentanter, ikke at forglemme landsforsvarets kjække sønner og alle kunstens dyrkere jævnlige mødes rækkende broder- og søsterhånd ud mod hverandre, kan man vel sige andet end at dör efter dör lukkes op til lande, hjerter og hjem?

Men det skal indrømmes: store stykker af nabolandenes litteraturfelter kan være mange af os som et ukjendt land, ligesom en hel del af deres store navne ikke kan være mere for os end de stjerner, hvis lys endnu ikke er nået til vor klode. — Og Karla Rönne skal have tak. — Der findes ganske vist store huller i vor viden, der mangler ganske vist meget i den rette forståelse af hverandre. Når derfor Nordens kvinder nu vilde gå i gang med at »rette det som rangt er, bygge og böte med bot, som duger», da vilde det være ære værd.

Den vei, som lettest fører til målet, må vel være at skaffe sig adgang til broderlandenes litteratur, gammel og ny, tidsskrifter, aviser, musikaler og hvad der af andre kunstformer kan være tjenligt. For en del af samfundenes kvinder kan vel dette ikke være uoverkommeligt. Men uden pressens hjælp vil det ikke kunne gå. Det er jo ikke nok at midler haves for hånden, de må også være gode og virkelig brugbare for öiemedet. Kvinderne har allerede fået »Idun» på sin side i denne sag, det har vi seet sort på hvidt for. Vore norske kvindeblade vil sikkert heller ikke stå

tilbage. Jeg tænker her nærmest på at bladene måtte give upartiske, pålidelige anmeldelser af nyere litteratur og national musik og kyndig ledelse i valget af de mere klassiske sager. Her i Norge har vi ikke været så dårlig stillet i denne henseende, idet ialfald Kristiania »Morgenblad» og tidsskriftet »For kirke og kultur» stadig giver sine læsere udmærkede anmeldelser af svenske og danske böger, som de også åbner sine spalter for nabolandenes forfattere,* Morgenbladet af og til, det nævnte tidsskrift altid i originalsproget.

Formodentlig har den svenske og danske presse også noget tilsvarende. Ja, for »Iduns» vedkommende vil dets læsere have lagt mærke til at det flere gange har indtaget ting fra norsk side på norsk. Det således at kunne tale til hinanden på sit eget mål, vil umærkeligt rydde store vanskeligheder af veien for den gjensidige forståelse. Jeg vil i denne forbindelse nævne, at en regelmæssig omgang med »Idun» i nogle år har gjort mig så hjemme i det svenske sprog, at det aldrig hindrer hverken forståelse eller nydelse ved læsningen. Det nöiagtige studium af kun et af nabolandenes gode blade, en titten ind også i dets annoncespalter m. m., er en større hjælpkilde end mangeløvningens skulde tro til forståelse af folket i det hele. Jeg tror ikke at bedrage mig selv, når jeg synes mig gennem »Idun» at have fået et bekjendtskab til både den svenske kvinde og den svenske mand, som ikke alene har vakt min agtelse og beundring, men også givet mig vished for, at der er nok af strenge, som under det rette håndelags greb klinger og må kunne klinge rigtig godt sammen med vore egne.

På samme tid kan jo ikke et nærmere bekjendtskab nationerne imellem udelukke de bitre og skuffende erfaringer, der følger enhver intimere berørelse af sjæl mod sjæl i denne syndefulde verden. Det ukjendte drager og lokker på afstand, men — blånende bergs blöde linjer viser dig på nært hold ubarmhjertigt skarpeste kant i kant og bare den gråkalde stenvæg. Du vil finde store bröster og mangler hos din bror og söster; vent ikke andet; i litteratur og kunst mangeløvningens gang er livssyn, for hvis indflydelse du må bede Gud fri og bevare dig. Dette må dog ikke afskrække någon Nordens kvinde fra at træde indenfor sin sösters dör. Hun må nå till det stadium, hvor manglerne oversees, ja helt kan tildækkes, fordi kærlighedens salvede öie har sögt og har fundet, lad det end stundom kun være stumperne af det Guds billede, som ingen kristen nation kan og vil undvære.

For Danmarks vedkommende er vi Norske gunstigere stillet end Svenskerne. Fra Danmarks og Norges foreningstid har således sproget ingen vanskeligheder lagt i veien. Danmark måtte jo også som den ældre kulturstat blive det forråds-kammer, hvorfra vi indtil 1814 så godtsom udelukkende hentede vor åndelige næring. Ja, også efter adskillelsen har vi længe været afhængige af Danmark i denne henseende, og når tyske, franske eller engelske forfattere nåede til os, var det gjerne gennem danske oversættelser. Nu er jo forholdet som bekjendt meget forændret. Fra hine tider skriver sig sig også utallige familieforbindinger, der har holdt farvandet åbent for inbyrdes forståelse og samkvæm mellem Norge og Danmark.

Som for nævnt vil det moderne reiseliv og de hyppige store skandinaviske stævner bygge bro ved bro mellem Nordens broderfolk. De store stævner kan dog ifølge sin karakter,

* Netop nu har Morgenbladet interessante artikler fra svensk hånd, ypperlig skikket til at sætte læseren ind i svenske forhold.

med sin jagende uro, sine bekjendtskaber stiftet under festens höie himmel, neppe give noget tilfredsstillende billede af folket i det store og hele. Men i sådanne mödedage indfanges og födes dog så mangeløvningens banebrydende, levedygtig tanke, i sådanne dage kan dog mangt et helligt bånd blive knyttet for livet. Hvis jeg ikke husker feil, er således forslaget om en udbyttten af lærere og lærelysten ungdom landene imellem et barn af sidste akademiske Skandinavmöde i Kristiania. Kan dette forslag blive til virkelighed, vil det vel som intet andet evne at knytte södskenkjeden i Norden.

Vi har endelig et ufeilbarligt middel til at række kærlighed og sympati mellem folkene og Nordens kvinder i særdeleshed, et middel som kunde virke i det stille med en i god forstand underminerende kraft. Det er den private korrespondence. En sådan mellem modne kvinder måtte vel kunne ordnes i lighed med den ungdomskorrespondence der ved pressens hjælp er kommet istand.* Gjennem den sidst nævnte brevveksling har således en af mine unge vundet sig en svensk hjærtens ven og dermed interesse for folket hinsides Kjölen.

Ved vor gode sag er der emidlertid et stort men, som det ikke er så let at hugge sig igjennem: så mange af Nordens kvinder sidder i trange kår. Deres sag er det jo også fortrinnsvis Karla Rönne taler. Alle disse kvinder kan simpelt hen ikke skaffe sig, hvad der trænges for at udvide kjendskabet til broderfolkene. Hvor skal de få det nödvendige af litteratur, tidsskrifter, aviser og kunstnydelser fra? De kan jo knapt nok få nyde godt af slige ting for sit eget lands vedkommende. Og reiser blir der da endnu mindre tale om for dem.

Ja, hvordan de bedst kan hjælpes, hvordan de bedrestillede kan få leilighed til at vise den offervillighed, de er besjælet af, se det må overlades til de mange dygtige Nordens kvinder, der har fået initiativ og administrationstalent i vuggegave. Kun et fingerpeg: billige lånebiblioteker, læsecirkler for skandinavisk litteratur, billige konserter for skandinavisk musik, billigere kunstnydelser i det hele, billigere person- og postbefordring.

Måtte ikke arbejdsstokken lade vente på sig. Spaden i hånd, nu er det tid at fylde diger og lade murene falde!

ELISA KEILLAND.

Vi erinra

härmed samtliga kvartalsprenumeranter, att detta är kvartalets sista nummer, och att således ny prenumeration för oktoberkvartalet ofördröjligen måste verkställas, för att de följande nummerna i rätt tid må komma läsarna tillhanda. Med detta kvartal följer gratis till alla våra prenumeranter det värdefulla

julnumret

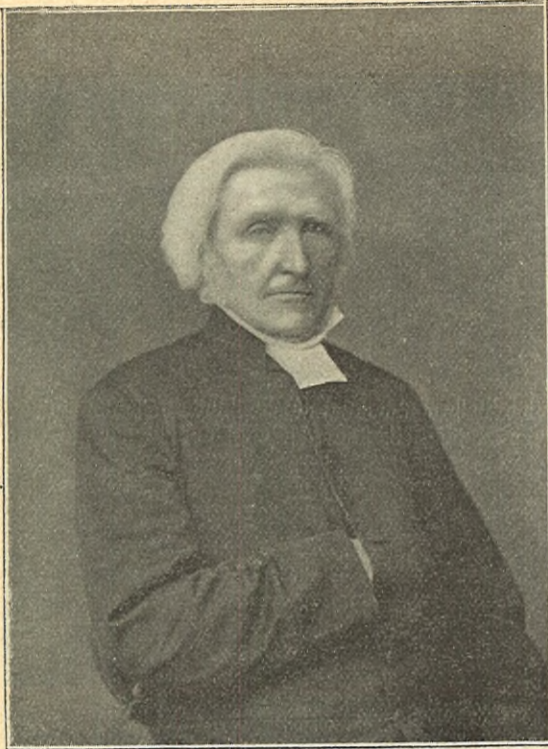
med bidrag af ett flertal bland vårt lands bästa författare, rikt illustrerad af våra mest framstående konstnärer, tryckt i flere färger och försedt med ett artistiskt omslag, likaledes i färgtryck. Ensamt detta nummer betingar i bokhandeln ett pris af 1 krona. Utom allt annat bjuder oktoberkvartalet dessutom på en ny spännande följetong i Romanbiblioteket, benämndt »Samvetsval».

* Som bekant är det den från Iduns förlag utgifna ungdomstidningen Kamraten, som — med välvilligt understöd från norsk sida af kvinnobladet Urd — sedan ett par år anordnat en dylik skandinavisk ungdomskorrespondens med den glädjande framgång, att i denna stund ej mindre än 2,300 norska, svenska och finska ungdomar deltaga i densamma. Red.s anm.

SOMATOSE

Erkändt bästa krafthöjningsmedel.

Ökar aptiten i hög grad. Erhålles på apotek.

PETER WIESELGREN. ETT HUNDRA-ÅRS-MINNE.

Den 1 oktober 1800 föddes på Spånshults gård i Vislanda socken af Kronobergs län en liten pilt, som i dopet fick namnet Peter. Föräldrarna voro hemmansägaren Jonas Jönsson och hans maka Elin Inge-marsdotter. I deras hem öfvades gudsfruktan i ande och sanning, och lille Peter blef så tidigt förtrogen med bibeln, att han redan vid åtta års ålder hunnit att genomläsa den, och det med sådan uppmärksamhet, att det väckte kyrkoherdens i församlingen intresse och blef afgörande för det lifsarbete P. Wieselgren var kallad att utföra.

År 1819 befann han sig på gymnasiet i Växjö och bildade där tillsammans med några liktänkande den 24 april nämnda år det första svenska nykterhetssällskapet. År 1823 promoverades Wieselgren till fl. dr. i Lund. Hans intressen voro för många att göra honom till djupgående vetenskapsman, men denna mångsidighet var å andra sidan hans lycka, ty tack vare den hade han en vid blick för den mänskliga utvecklingen. Hans varma tros-lif, för-enadt med praktisk kristendom, hans lågande kärlek för folkets sak, för nykterhet och upp-lysning jämte hans eminenta begåfning som folktalare gjorde honom mest lämplig till präst.

Också kallades han 1833 till kyrkoherde i Västerstad. Det var under husbehofsbrännin-gens gyllene tid. En brännvinspanna kokade på snart sagdt hvarje härd, folket var ned-sänkt i laster, smuts och brott. Kvinnans ställning var förskräcklig; armodet gapade ur hennes trasor. Femton år därefter, då Wiesel-gren flyttade till Helsingborg, var Västerstad en mönsterförsamling, där välstånd rådde och glada barn i folkskolorna lyssnade till de lärare, han själf utbildat.

Det är mellan postoralgöromålen i Västerstad och Helsingborg, som Wieselgrens nykter-hetsarbete sträcker sig ut öfver Sverige. Som talare, ofta under himlens hvalf, förberedde han det nya sakernas skick, hvilket med 1854 års brännvinslagstiftning för alltid släckte elden under brännvinspannan i hemmet.

Huru han förstod att vinna folket framgår af en berättelse från hans besök i ett par af södra Sveriges församlingar. Folket där hade varit så oroligt med anledning af den nya

brännvinslagen, att någon gifvit konung Oscar I det rådet att skicka »smäländingarna» (sol-daterna) på dem. »Jag skall skicka dem en smäländing,» svarade kungen. Denne ende blef Peter Wieselgren. När han anlände till stället, talades om försåt mot hans lif. När han efter ett par dagar var färdig att resa hem, flockades bönderna om hans vagn för att ännu i sista stunden begära hans praktiska råd.

År 1857 tillträdde Wieselgren domprost-befattningen i Göteborg. Hans nitälskan där för sedlighet och nykterhet hade tillföljd upp-komsten af det allmänt kända »Göteborgs-systemet», hvilket från och med Wieselgrens födelsedag 1 okt. 1865 i denna stad blifvit tillämpadt.

Nykterhetskämpen P. Wieselgrens stora lifs-gärning är inristad i hans folks utvecklings-historia, men själasörjarens och församlings-herdens arbete gömdes i hans församlingsbors tacksamma sinnen, där de korn af den goda säden, som slagit rot, buro rikliga frukter så väl i hemlifvet som i samhället, där, särskildt i Göteborg, Wieselgrens inflytande blifvit så stort, att uttrycket »Wieselgrens stad» kan försvaras.

Det var från predikstolen, men kanske ändå mest nattvardsskolan Wieselgrens snille ut-kastade sina tändande gnistor. I den skolan drefs intet själlöst katekesplugg, men där gafs åt den, som var mottaglig, en lefvande kristen-domskunskap och väckelse till arbete i mänsk-lighetens tjänst.

AMANDA LEFFLER.

I FLYTTFÅGELSTIDEN. BADORTS-STÄMNING AF MARI MIHI.

FORTS. OCH SLUT FRÅN FÖREG. N:R.

»JA, I GÅR AFTON — han följde mig hem, som du såg.»

»Och du?»

»Det blef nej, förstas.»

»O . . .»

»Ja, käraste, du vet ju!»

»Ja visst, men kanhända hörde du galet den där gången.»

»Aldrig! Jag stod inte fem steg från ho-nom, så att jag uppfattade hvarje ord, fast han inte kunde se mig för syrenhäcken.»

»Så du tror att det var för pengarnas skull.»

»O ja, de otäcka, otäcka, smutsiga pengarna!»

»Och därför sade du afgjort — nej?»

»Ja!»

»Och ändå tycker du om honom, stackars barn?»

Alice svarade inte. Hon endast gömde sitt hufvud vid sin förtrognas bröst och snyftade:

»Ack, hvarför skulle jag någonsin resa hit, hvarför skulle jag få se honom . . .»

»Men hvarför gråter du nu, när du själf . . . gråter du, för att han reser i afton.»

»Nej, jag gråter inte för att han reser, men jag gråter för, att jag aldrig får, aldrig vill, aldrig kan se honom mer.»

Därpå med en hastig blick på Annie:

»Hvad tror du om honom?»

»Jag tror, att han haft sin roman, la grande passion kalla de visst det där, att han lefvat igenom det redan, när vi voro byxtöser. Och nu hör han egentligen till de likgiltige. Men det är de likgiltige, som äro de förfärligt starke. De likgiltige äro de store eröfrarne. — Jag tror, att han hör till dem, som antingen göra kvinnor mycket lyckliga eller mycket olyckliga.»

»Jag är mycket olycklig,» förklarade Alice.

»Det går nog öfver,» tröstade Annie.

»Ja, det kan du säga, det!»

»Ja, just jag.»

»Men hvarför just du?»

»Emedan han friade till mig i vintras.»

»Han?»

»Ja, han!»

»Hvarför har du aldrig talt om det?»

»Därför, att jag aldrig haft anledning att göra det förrän nu.»

»O, en sådan usling!»

»Nej, det är han inte. Han är ärelysten. Med pengar kommer han att gå hastigt och högt, utan dem kommer han att stiga högt, fast långsamt, det är alltihop.»

»Hvad skall jag taga mig till . . . jag kan inte härda ut!»

»Gör som jag gjorde; drag ett svart streck öfver hans namn och . . . och börja om på nytt igen. Min kusin Bruno säger, att så länge det finnes hästar och hundar och abborrar till i denna lekamliga världen, så har ingen män-niska rätt att vara olycklig. Bruno är en stor filosof och verkar vida mera öfvertygande än Ruskin. Minns du Bruno, då han var här i juli?»

Ett tvunget leende arbetade sig fram öfver Alices tunna, bleka läppar.

»Bruno, den token, huru kan du ge dig till att tala om honom i denna stund.» — Så med ett litet glitter i de stora grå ögonen: »Men en dunderpojke var han. 'Jag duger till allt,' brukade han bedyra, 'utom till mänskshjälte och paneltupp.'»

»Ja, och minns du den där kvällen, då långa Mari Ann Brandling vrickade sin fot och Bruno bar henne hem och sedan satt nere på trappafsatsen i porten och knackade is hela natten, medan du och jag och Märta Wahren höllo vaka uppe hos Mari Ann och berättade spökhistorier och mumsade bolagssmörgås. Och då och då smet jag in i farbror Brandlings rum och snattade en cigarr, som jag kastade ned till Bruno för att trösta honom i ensam heten. Minns du det?»

»Ja, visst minns jag . . . hur skulle jag då kunna glömma de där glada tokerierna . . . men . . .» Och så tog det vid på nytt med tårar och snyftningar.

»Men, käraste Alice, detta går ju rakt inte an. Du vet väl, hvad detta kära gamla Salt-skär är för en skvallerhåla. Och om du inte håller dig rak, kommer din historia att blifva småbröd vid hvarteviga kafferep här en längre tid bortåt; och det kommer naturligtvis att heta, att det var du, som hängde efter honom, i stället för att du gaf honom korgen.»

»Tror du det,» utbrast Alice häftigt och rätade upp sig, »tror du verkligen, att man skall våga påstå, att jag varit nog lumpen att . . .»

»Ja visst, allmänna meningen är nu en gång för alla sådan, att den tager karlarna under armarna,» utlät sig Annie världsvist.

»Nå, var lugn! Du skall få se.» Och det energiska draget i hennes ansikte blef skarpare.

Hennes fåfänga hade blifvit grymt stucken vid utsikten att framställas i den dager Annie antydt, och det var fåfängan, som höll henne uppe.

Fåfängan hör till de egenskaper, hvilka orätt-vist fördömas af en mängd närsynt godt folk, de där ej se längre än till nästans brister. Är då inte fåfängan fast mer den ryggrad af järn, utan hvilken somliga stater liksom som-liga individer skulle sjunka ihop och blifva till intet!

»Ack, följ nu med mig ett slag nedåt ham-nen,» tillrädde Annie, »så skall du få se, att alla dumma funderingar blåsa bort med hafs-brisen.»

STOCKHOLMSBOR PÅ SOMMARNÖJE. II. EFTER FÖR IDUN TAGNA FOTOGRAFIER AF A. BLOMBERG. 1. SKÄGGAUDD. 2. BERGÄNGEN 3. RÅFSNÄS SKÄGGA. 4. LILLSVED. 5. STORÄNGEN. 6. STENSVIK. 7. RAMSMORA. 8. HUMMELMORA. 9 O. 10. SKÄRGÅRDSTYPER FRÅN SERLA FÖRDÄCK.

1. AFTÄCKNINGEN AF VICTOR RYDBERGS GRAFMONUMENT I GÖTEBORG. 2. THEODOR LUNDBERGS RELIEF Å MONUMENTETS BAKSIDA: DEXIPPOS UPPMANAR DE GREKISKA YNGLINGARNA TILL STRID FÖR FOSTERLANDET. FOTO FÖR IDUN AF OLGA RINMAN.

Nå, det hade nu Alice ingenting att invända emot, ty han hade ju redan rest med åttabåten. Hon knäppte hastigt sina små kängor med en hårnål, stack ett par bjärta chrysantemum i skärpet, fick sin röda tennishatt af pigan langad genom fönstret och följde så Annie ut.

I Paradiset passerade de Gunnar Grås fönster. »God morgon, god morgon,» kvittrade flickorna. »Hur kan det mås?»

»Värre än illa,» stönade Gunnar. »Jag har fjorton poesialbum framför mig, och de måste vara nedbläckade, innan ägarinnorna resa.»

»Ä, kom med oss ut i stället!»

»Ja, men säg mig först, om man stafvar vimla med hv eller v.»

Flickorna funderade ett ögonblick.

»Skrif flaxa i stället,» tillrådde Annie djärft.

»Ja, men det rimmar inte på himla, och det är dit jag vill,» envisades författaren till »Den blå flickan på andra sidan sjön».

»Kan då inte skriftställarne stafva i det här stackars landet,» sporde Alice och slungade en chrysantemum i hans bläckhorn.

Han hade nämligen en gång skrivit i hennes album: Kunde vi blott kapa de kablar, som fjättra oss vid Kölen, för att styra bort mot någon fjärran, solig ocean och ankra där, då blefve vårt Sverige Lycksalighetens ö. — Och efter den betan hade hon ständigt varit spydig emot honom för hans myckna storsvenskhet.

»Nej, fröken Holm, Lennart Hennings har ransakat skrifterna och kommit till det resultatet, att det är just det de inte kunna. Alla

Med änkan och Bögel var det som så, att fru Sällström året efter herr tokaksfabrikörens bortgång kommit till Saltskär i början af en andra termin. Och hon följdes af ett rykte om förbluffande rikedomar, och genast skockades där en hord af tillbedjare kring denna kvinnliga Monte Christo. Men med hvarje vecka sjönk regelbundet ryktet om hennes tillgångar med en hundra tusen, hvilket hade till följd, att med hvarje gången vecka ett antal utgick ur täfingen och sökte sig en mindre elastisk framtid. Slutligen påstods det med fullkomlig visshet, att hela förmögenheten utgjordes af salig Sällströms snus-recept.

Och detta slag skrämde bort dem samt och synnerligen, så när som på kapten Bögel, ty

stafva de än si, än så, kanske mest så, undantagandes Victor Rydberg, men han är ju död — åtminstone så mycket Victor Rydberg kan dö.»

Så slängde Gunnar Grå poesiböckerna åsido och gjorde flickorna släpskap, som det hette på Saltskärspråket.

»Nej, se där kommer ju änkan med Bögel,» utbrast han.

Javisst, där kommo de. Änkefru Sällström spelade yrhätta så godt det sig göra lät vid fyrtio-åtta år, och den gamla hvita kakaduan Bögel snällt larfvande bredvid.

»Jag vet inte, hur det kommer sig, men den där änkan påminner mig ständigt om en liten behändig markatta,» skrattade Annie.

»Singes ceux qui t'ont précédé et ceux qui t'entourent,» deklamerade Alice.

FRÅN RIKSSKYTTETÄFLINGARNA I STOCKHOLM. DE 25 UTVALDA DELTAGARNE I MÄSTERSKAPSTÄFLINGEN. X RIKSMÄSTERSKYTTEN HR G. A. SJÖBERG. EFTER FÖR IDUN TAGEN FOTOGRAFI AF A. BLOMBERG.

DE SVENSKA MISSIONÄRERNAS KARAVAN PÅ FLYKTEN FRÅN KINA. FOTOGRAFI TAGEN PÅ DEN MONGOLISKA STEPPEN.

de en liten dotter, hvilken är deras sölljus och glädje.

För den karaktär, hvilken så lefver och andas med naturen, som tar sina djupaste och bästa tankar, ej från människor, utan från skog och berg och sjö, måste det betraktas som en stor lycka, att prästgården, där hon nu har sitt hem, är belägen i det härliga Söllerød, ej långt från Köpenhamn. Man behöver ej göra någon särdeles vidtgående analys af hennes vackra diktkonst för att förnimma de skilda stämmorna från det lif, som aldrig dör, naturens evighetstillvaro.

Upprepade gånger har hon erhållit stipendier och statsunderstöd till resor, hvilka naturligtvis ytterligare utvecklade hennes eminenta talang.

Det skulle blifva för vidlyftigt att här i detalj tala om hennes arbeten: först och främst flere dikteyklar, så dramatiska arbeten, vidare romanen Inga Heine, hvilken mött ett enastående erkännande. Tredje upplagan skall inom kort utkomma på danska, till tyska språket är denna bok ock öfverflyttad samt föreligger i svensk öfversättning på Albert Bonniers förlag. Hennes sista arbete är nutidsdikten *Violin*, något af det vackraste och mest fulllödiga vår moderna skandinaviska poesi äger; också detta arbete är öfversatt till flere utländska språk och utkommer i svensk tolkning redan denna höst på det Bonnierska förlaget.

Det torde ej kunna betraktas som ett förhastadt ord, om man säger, att fru J. Blicher-Clausens dikning kommer att efterlämna ett sent utplånadt spår i den danska litteraturen. Det allvar, med hvilket hon tar sin lifsgärning, borgar för det, likasom det rena och högsinta i hennes världsåskådning. Hon är ej blott en af de »skrifvande kvinnorna» utan ock en af dem, som se idealet och därför kunna säga:

»Fandt du Maal til at stride for,
Liv til at lide for
og gjemte det en Løsning af
din Livsgaades Digt,
da ved jeg, du har levet —
vidunderlig rigt!»

ELISABETH KUYLENTIERNÄ.

VÅRA RÄDDADE LANDSMÄN FRÅN KINA.

UNDAN FÖRFÖLJELSERNA OCH FASORNA i Kina, efter en lifsfarlig flykt genom fiendeland, genom öknar och utsägliga strapatser, anlände i söndags öfver Petersburg och Åbo till Stockholm den första kon-

tingenten af de som genom ett underverk räddade svenska missionärerna. En väldig människohop var välkomnande samlad på kajen, när ångaren Bore II vid middagstiden inlöpte. Vår fotograf tog därvid den gruppbild af de långväga resenärerna, som vi jämte en intressant bild af karavanan under färden i dagens nummer meddela.

Angående de närmare omständigheterna vid deras räddning och hemfärd, ha vi mottagit följande meddelande:

De missionärer, hvilkas bild Idun återger, anlände sistlidne söndagsmiddag med Bore II via Petersburg och Åbo från prov. Shansi, Norra Kina, efter en lång och besvärlig resa genom Mongoliet och Sibirien. Ännu andra, som ock varit i deras sällskap, väntas endera dagen hit. Mycket veta dessa att förtälja angående Guds underbara ledning och hjälp, men då utrymmet är begränsadt, inskränka vi oss till att här som hastigast följa några utaf dem på deras flykt.

Fen-cheng är en stad ej långt från den kinesiska muren, belägen vid foten af ett berg. Till denna stad hade liksom till andra platser i Norra Kina där europeer voro bosatta, smärre grupper af upp viglare kommit och särskildt sökt göra propaganda bland ungdomen. Det var ej heller svårt att få folket uppretadt, ty en långvarig torra hade varit rådande och blef naturligtvis skulden härför lagd på missionärerna. Så sades allmänt att, så ofta himlen visade tendenser att mulna till, så voro de »utländska djäflarne» genast redo att med långa kvastar sopa bort molnen. Äfven beskyldes de för att ha förgiftat alla källorna inom staden. Dock allt var lugnt till söndagen den 17:de juni. Då öfverdrogs himlen med mörka moln, hvarpå äfven något regn började falla, då med ens en skarp vind blåser upp och skingrar de hoppingivande regnkällorna.

Det behöfdes ej mer. Pöbeln samlade sig utanför utlänningarnas port, stora stenar kastades in på gården och mot porten, som slutligen sprängdes, hvarefter folkmassorna rusade in, såsom det tycktes, hufvudsakligen för att stjäla, söndersläende allt i sin väg. Missionärerna sprungit ut på en yttre gård för att söka dölja sig, men möttes där af en stor, groflemmad man, beväpnad med en lösbruten dörrpost, hvarmed han tilldelade dem, missionär Jacobson och dennes syster fru Öberg, slag på slag. Blödande ur många sår i hufvudet, skyndade de ut på gatan, folkhoppen släpper dem igenom, hvar efter det lyckades dem att under ett regn af tunga stenar undkomma till rådstugan, där mandarinerna tog dem under sitt beskydd. Mer än en gång hade fru Öberg under vägen dignat till marken, men understödd af sin broders arm lyckats komma på benen igen.

Missionär Sandberg, hvilken under tiden tagit en annan väg, blef upphunnen och gripen af ett par män. Dessa ämnade leda honom in i regngudens tempel, antagligen för att där binda honom till offer åt guden, men räddades han utur deras händer därigenom att mandarinerna med svit i samma stund anlände till platsen.

Missionär Öberg, som redan samma dags morgon begifvit sig till en station, undgick alla svårigheter, då en troende kin. tjänare, åtföljd af soldater, sändes honom till mötes. Mandarinerna bemötte missionärerna väl samt ersatte den lidna förlusten.

När nu i dagarna underrättelser kommo från kusten om att kriget stod för dörren, beslöt missionärerna sig för att begifva sig på flykt hän emot Sverige. Soldater medsändes till deras betäckning. Längre norrut stötte de tillsammans med andra flyende missionärer från Kalgan m. fl. platser i Chih-li-provinsen; bland dessa märkas missionär Söderbom med fru och tvänne små barn. Af dessa sistnämnda afed dock det ena under flyktens besvärigheter och begrafades vid sibiriska gränsen. Öfver öknen Gobi fortsattes resan med kamelkaravan förbi Urga till Kiskta och så vidare med båt och på järnväg öfver Sibirien till S:t Petersburg.

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN »SILLFISKETS STAD».

DET VAR härom dagen i Marstrand. Höstmorgonens ljuflighet hade tidigt lockat oss utom stuguvägg ned mot hamnen att njuta af den friska och liffulla tafta, som här upprullar sig.

Länsande för morgonbrisen, styra sillskutorna genom inloppet in i hamnen och lägga bi vid kajen, där ifriga sillpatroner stå redo att försäkra sig om skutans glänsande last. Hvilket stoj och vimmel, hvilket brokigt och typiskt folklif — en tacksam studie för ett intresserad öga!

Se här en grupp af fiskare (bild 1).

Det är vackra och hyggliga människor, och förnöjda och vänliga se de ut. Nattens byte är ju också nyss lyckligen realiseradt — nog kan man då unna sig en liten siesta på — silltunnorna!

Där borta skockar sig folket. Vi ila dit — rustade med kameran — och komma lagom för att infånga bilden af en okänd hafvets invånare med sin lycklige eller olycklige fångstman, begäpad af en undrande och spörjande hop (bild 2). Man slår sina kloka hufvuden samman: en gissar på en del-fin, en på en tumlare, man en gammal veteran i hafvets tjänst säger kategoriskt: »Det är ett riktigt hvalfiskebarn, cirka 14 dagar gammalt, det, och ingenting annat.» Ja, hvad tror du, ärade läsare? I Göteborg eller annorstädes måtte väl finnas någon förstäsiggåare, som kan lösa gåtan.

Längre bort träffa vi också på en rolig fyr — till yrket ambulatorisk skärslipare, som likt snigeln för sitt hus, sin båt, med sig och hemsöker alla Sveriges farvatten, erbjudande sina tjänster (bild 3). Nu satt han där på kajen helt fredligt lappande sina sönderblåsta segel, dagen lång uppvaktad af en krets nyfikna.

Ryktet såg förstås i honom en — »sägfilare», men hvad vet jag?

Inte vederlades precis misstanken af hans utseende, ty nog kan ni se, att anletsdragen *icke* äro germanens!

»SAGA».

SKANDINAVIENS ERKÄNDT FÖRNÄMSTA MODEBLAD ÄR IDUNS MODETIDNING, som för helt år kostar endast 5 kr. för planschupplagan, 3 kr. för den vanliga upplagan.

O. ÖBERG. E. JACOBSSON. A. SANDBERG.
FRU ELISABETH ÖBERG. FRU ANNA SÖDERBOM MED DOTTER. K. SÖDERBOM.
DE SVENSKA MISSIONÄRERNA FRÅN KINA. GRUPPBILD FÖR IDUN AF A. BLOMBERG,
TAGEN Å BORES DÄCK VID DERAS ANKOMST TILL STOCKHOLM.

ingenting, förrän vi kommit ut på gatan. »Hvad är det här för ett spektakel, fröken Hilda svarar mig, att hälften är uppskrivet på frökens räkning, och vägrade bestämt ta emot pengar därför!» — »Ja, vet du,» infaller en af flickorna, »det var verkligen ett spektakel; det var ju vi, som föreslog det här, då borde du väl ha låtit skriva upp alltsammans på oss.» — »Ja,» svarade Ada, tillgjordt ödmjukt, »jag är för oförlåtligt tanklös och ber så innerligt om förlåtelse, men det är väl ej för sent att godtgöra min dumhet.»

Nåja, slutet blef, att vi helt energiskt förklarade, att vi i framtiden ämnade betala för oss själva, när vi voro ute, och jag är öfvertygad om, att herrarne inte voro så missbelättna därmed, som de låtsade. Vi hade nog energi att konsekvent genomföra vårt beslut, endast undantagsvis fingo herrarne bjuda oss; att det var ännu trefligare på konditoriet efter den dagen, behöfver jag nog ej försäkra. Hvar och en betalade hvad han eller hon förtärde; reste vi ut tillsammans, betalade hvar och en sin biljett; drucko vi kaffe eller saft, togo herrarne af artighet ibland detsamma; teaterbiljetter köpte vi tillsammans, och vi togo vanligtvis med oss konfekt till teatern för att ej riskera få konfektpåsar o. s. v.

Så besynnerliga saker hände på 1890-talet i en af våra småstäder, men med litet god vilja kunde dylikt införas hvar som helst. Om bara flickorna ville inse, hur illa det är af oss att låta herrar — af hvilka många lefva på lån och hvarje år öka sina skulder — bjuda oss på än ett och än ett annat, så skulle de nog *taga till princip* att alltid själva betala sina teater- och båtbiijetter, saft och vatten eller dylikt på utvårdshus, supé, droska att åka hem i m. m. I allmänhet ha flickorna proportionsvis bättre råd än herrarne, och hur mycket angenämare är det inte att kunna säga »det och det vill jag ha», utan att behöfva tänka, att det är en annan, som kommer att betala det. Herrarne skulle också tycka det vara angenämare och kanske blifva mindre rädda för flicksällskap, om det blefve billigare.

Jag vet som sagdt af erfarenhet, att saken är utförbar, ty jag och flere med mig följa ogeneradt nämnda princip och komma att fortsätta därmed,

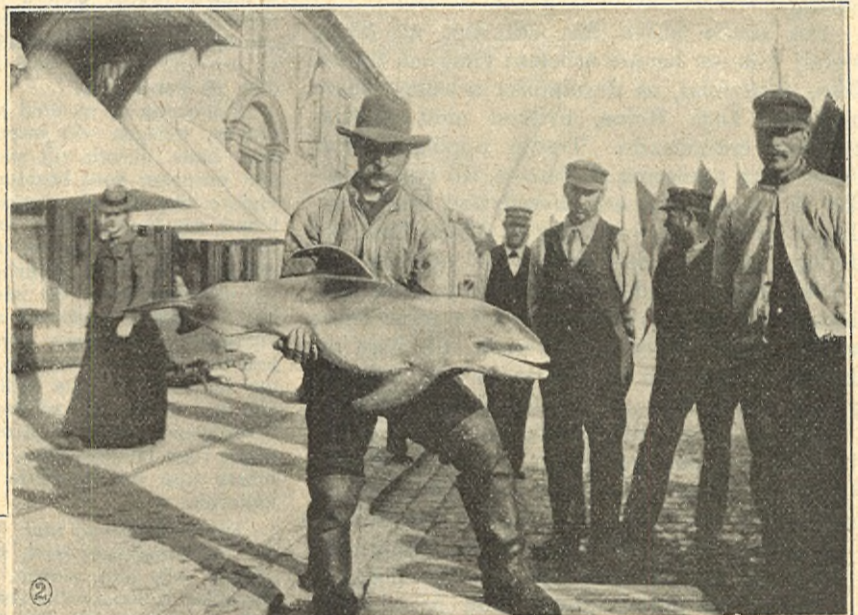
FRÅN RIKSSKYTTETÄFLINGEN: MÅSTERSKYTTEN HR SJÖBERG MOTTAGER SITT PRIS UR GENERALMAJOR RUDBECKS HAND.

då det ju hade varit detsamma som att tiggas det af herrarna. Ja, det var en kinkig kassus, hvad var att göra?

Efter mycket funderande och många öfverläggningar voro vi eniga om, huru vi skulle handla i denna, som vi då tyckte, mycket ömtåliga fråga.

En vinterdag hade vi varit länge på isen och kände oss betydligt hungriga och frusna, men alls inte trötta på hvarandras sällskap. Vi voro, jag tror, 5 flickor och 4 herrar, och plötsligt föreslår en af flickorna helt djärf: »Nu skulle allt ett glas portersmaka godt, låt oss gå på kondis!» Allmänt instämmande. Konditorifröken smålog så vänligt; hon visste nog, att nu skulle åtskilliga bakelser stryka med. Efter en stund gick Ada, den mest energiska af oss, ut i butiken ett ögonblick.

När vi omsider tyckte det vara lämpligt att förfoga sig hvar och en till sitt, gjorde en af herrarna »upp». Han såg nog litet märkvärdig ut, men sade

»I HERRSÄLLSKAP.»

DET VAR EN GÅNG — så börja alla sagor, och antagligen komma många att tro detta vara en saga blott; tro mig dock, när jag försäkrar, att det är fullt öfverensstämmande med sanningen. Alltså — det var en gång en liten småstad i mellersta Sverige, där flickorna tyckte mycket om att »gå på kondis», göra utfärder o. d. — i herrsällskap. Men de unga löjtnanter, häradshöfdingar m. fl., som försynen hade sändt dit, voro af den åsikten, att det alls inte passade sig för flickor att betala, när de voro i deras sällskap. Denna åsikt delade vi ej — undertecknad var nämligen en af de ifrågavarande flickorna — af mer än ett skäl.

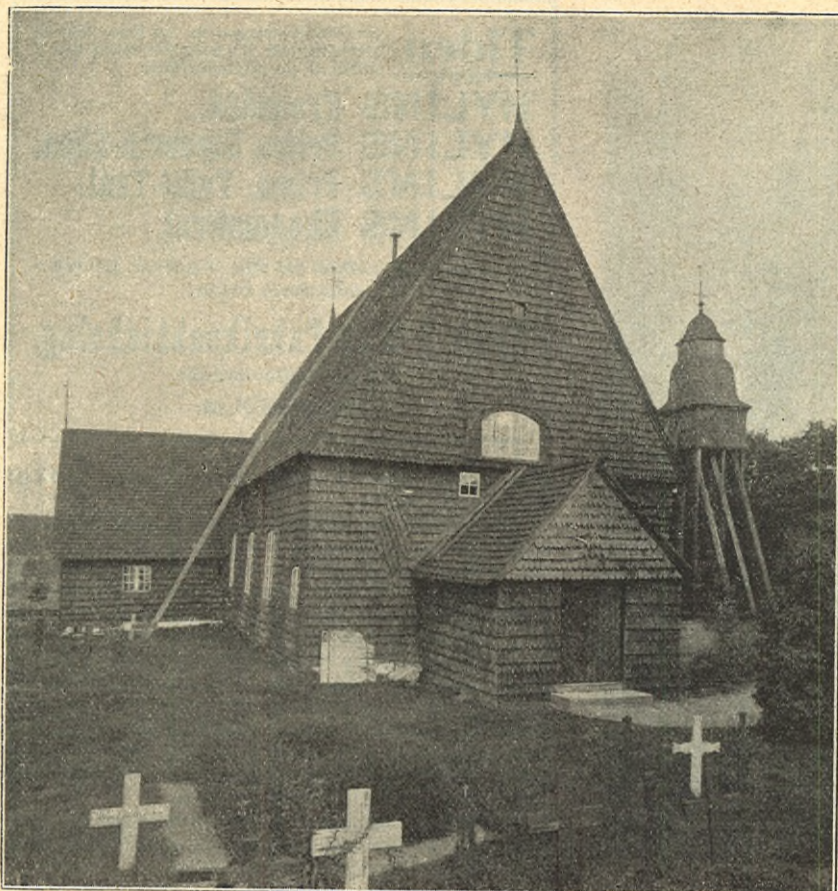
Dels tyckte vi som Isa, att det var »nedsättande» för oss fria kvinnor; dels gillade ej våra föräldrar, att vi läto bjuda oss af herrar, hvilkas affärsställning de — såsom vanligt är i småstäder — hade god reda på; och last but not least, vi kunde ju aldrig, om vi än så mycket längtade efter bakelser och ett glas porter, när vi kommo från skridskobanan eller kälkbacken, eller efter ett glas saft med is i om sommaren, föreslå att tillfredsställa denna längtan,

A. F—ck foto.

FRÅN »SILLFISKETS STAD». 1. GRUPP AF SILLFISKARE PÅ MARSTRANDS KAJ. 2. »EN OKÄND STORHET». 3. DEN AMBULATORISKE SKÄRSLIPAREN.

DJURSDALA KYRKAS
YTRE.

trots att en och annan herre därför anse oss okvinliga. Vi anse det nämligen både lumpet och föraktligt att låta en herre, som ej har råd därtill, betala för oss och af en blott ytlig bekantskap äro vi för stolta att ta emot något.

Ja, kära Idun, ring i stora klockan! Ring in i flickors och deras föräldrars hederskänsla, att det är ett förskräckligt — missbruk, det att alltid herrarne skola betala. Men ring på samma gång in i herrarnes medvetande, att man kan ha roligt tillsammans utan champagne och för mycket billigt pris, samt att det är föga vare sig manligt eller hederligt af herrar med små eller inga inkomster att slå på stort, det må nu vara i flick- eller herrsällskap.

L. N.

»VI REPARTISERA.»

STEFFENS KÅSERI »I herrsällskap» tilltalade mig synnerligen mycket, emedan han där behandlade så att säga en fråga för dagen. Fröken Isas uttalande åsikt tycker jag vore något att taga vara på, i all synnerhet som jag tror, att den icke är så synnerligen utbredd — några undantag gifvas ju — och den förtjänar dock att blifva känd.

Mången ung man har vid mer än ett tillfälle kommit till samma slutledning som notarien: »Trefligt har jag haft i dag, men pengar har det kostat.»

Ehuruväl det stora flertalet af damerna möjligen i teorien hyllar fröken Isas åsikt, tror jag dock, att damernas intresse för saken skulle betydligt lifvas genom ett litet meningsutbyte.

Men — det får icke stanna vid blotta diskussionen. Det gäller sedan att praktisera idén, och taga sig damerna saken an, kan man vara viss på framgång, ty »det kvinnan vill, vill Gud.»

Hvad den förmodan beträffar, att en herre skulle känna sig sårad af ett af en dam bestämdt uttaladt förslag om repartisering, vore det att icke tillerkänna det manliga könet det mått af intelli-

personer, mer och mindre, eller rättare sagdt, mindre och mer elegant och komfortabelt. Maten lämnade ganska mycket att önska, till och med på den förnämsta restauranten, »Kurhaus», från hvars höga terrass man har en vidsträckt utsikt öfver den vackra parken, badhusen, stora sprudeln och järnvägsstationen.

Min mor och jag hade fått tvänne rum hos badkamrern, herr K—e, som nu rår om ett ståtligt nybyggdt hotell i närheten af badhusen, men som då bebadde ett vackert trähus i den egentliga stadens utkant. Det större rummet hade glasdörrar ut till en liten balkong med utsikt åt

gens, det väl dock är i besittning af. Det enda motståndet från herrarnes sida skulle nog inskränka sig till mer eller mindre lifliga protester, hvilka i de flesta fall snarare skulle kunna tydas som erkännanden. Helt visst skulle båda könen i umgänget med hvarandra vinna på förslaget genomförande, ity att båda parterna skulle kunna umgås mer otvunget och kamratligt.

Således, mina damer, vi repartiserar!

NOCKE.

ETT BADORTS-
MINNE.

UPPTECKNADT FÖR
IDUN AF C. G.

FÖR TIO ÅR sedan var Naueim ännu ej den moderna, eleganta badort, den nu är. Endast ett par hotell funnos, och dessa voro långt ifrån förstklassiga. Man bodde i villor och hos enskilda

en öppen plats framför hotell Sprengel. Nedanför löpte stora vägen till den lilla staden Friedberg, hvarest det Hessen-Darmstadtska hofvet då vistades, så att vi dagligen sågo den gamle hertigen åka till badet i sin lätta droschki med sin ryske kusk och en stor, eldig svart häst.

Kvällar och morgnar tågade de feta, grå Appenzell-korna med sina olika stämde klockor förbi till »Molkenkur» nere vid brunnsparken. Så kommo de fullastade hövagnarne, dragna af feta, skinande kor, hvilka kördes utan tömmar, endast medelst ett långt spö af en bredvid gående karl i skjortärmar, knäbyxor, träskor och den oundvikliga pipsnuggan, dinglande i ena mungipan. Så tvätterskorna med händerna i sidorna och vaggande höfter, bärande på hufvudet ofantliga korgar med kläder. Därpå kommo rika bondgummor, hvilkas korta veckrika kjolar stodo som ofantliga krinoliner omkring dem. Det anses nämligen såsom bevis på rikedom att hafva många kjolar, så att det fanns somliga kvinnor, hvilka hade ända till tio på sig! Vattenförsäljare och bagare med sina små, af lurfviga hundar dragna, vagnar och den ende bäraren och stadsbudet, som då fanns i staden och som alltid i förbifarten nickade så kärvänligt, troligtvis i hopp om afskedsdrickspengar.

Det hvilade något landtligt, trefligt öfver det hela, och många vänner fick jag bland urinvånarne.

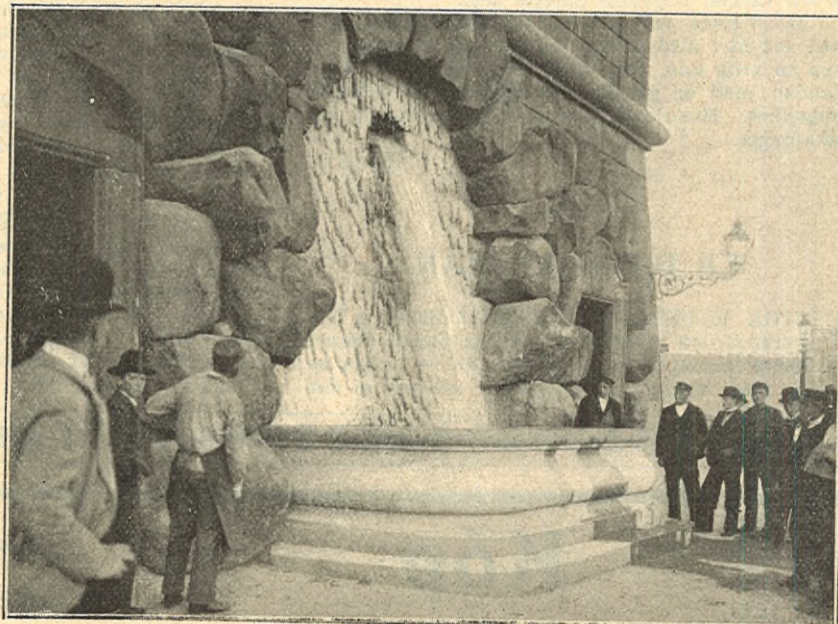
På andra sidan om förstugan var en likadan lägenhet som vår, och vi voro särdeles nyfikna på, hvilka vi skulle få till grannar. En dag, då vi kommo från badet, sågo vi en herre och ett fruntimmer sitta på grannbalkongen. Han, iklädd nattrock och rokmössa med lång tofs, var en vacker, ståtlig karl, med stora, mörkbruna, blixtrande ögon och svart, krusigt skägg, rökande en fin cigarr. Hon — ja — hur skall jag beskrifva den lilla, kantiga gumman i sin urmodiga kappa, sin besynnerliga hatt med gamla schaskiga plymer af olika färger, sitt, vid närmare påseende, tjockt sminkade ansikte och färgade, gråa hår!

Vi gjorde genast upp, att det var mor och son, och fingo genom vår språksamma värdinna, en infödd belgiska — mer fransyska än tyska — veta att de voro polackar, och att deras namn var N—sky, greve N—sky med grefvinna.

Dagen därpå fingo vi se, huruledes grefven sköts i rullstol till badet af en svartklädd kammartjänare, och bredvid honom gick en tjusande uppenbarelse — en högväxt, fyllig och dock smärt, ung flicka med stora, djupa, svarta ögon och en hy så persiskt fin och skär, att man sällan får se dess make. Hennes uppräddande förbrillade oss, så att vi åter sökte upplysning hos fru K. och fingo veta, att det

DJURSDALA KYRKAS INRE. G. THORIN FOTO.

EN AF DE NYA SLOTTSFONTÄNERN I STOCKHOLM. A. BLOMBERG FOTO.

FRÅN ELGJAKTERNA I RAMSBERG. AMATÖRFOTOGRAFI AF G. F. GRÖNFELDT.

omaka paret midt emot voro man och hustru och den unga flickan deras 18-åriga dotter, Marja N—sky. Då far och dotter återkommo, fördes modern mycket försiktigt utför trappan, sattes i rullstolen — och så sköts hon bort af kammartjänaren, medan den vackra dottern gick bredvid.

Som vi hade godt om tid, intresserade vi oss naturligtvis för dessa våra egendomliga grannar; men som man, å andra sidan, aldrig så noga kan veta, hvad sådana där personer egentligen äro för folk i sitt hemland, höllo vi oss undan, ehuru vi genom vår värdinna fingo flere vinkar om att de gärna ville göra vår bekantskap. Så förgingo några dagar, under hvilka vi kommo underfund med, att såväl greffen som hans troligen 10 år äldre maka voro lama — hon helt och hållet, som det föreföll oss — han till en del, då han stundom gick litet fram och tillbaka i den närbelägna allén, stödd på en käpp och sin dotters arm. Stackars flicka! Hennes lif föreföll bra dystert mellan dessa båda krympingar.

Slutligen en dag kom värdinnan in med ett ovanligt lifvadt uttryck i sitt ansikte och förkunnade, att *madame la comtesse* önskade göra visit hos de svenska damerna. Min mor drog sig för detta besök — hon höll just på att förklara för fru K., att hon ej önskade göra några bekantskaper under sin bakur — då dörren öppnades och den lilla kantiga grefvinnan inträdde, så att säga *hängande* på sin vackra, högväxta dotters arm.

Ja — hvad var att göra? Värdinnan försvann med ett litet skälmaktigt leende, och vi måste påtaga en artig min, som dock hos min mor var uppblandad med en ganska stor dosis värdig tillbakadragenhet. Hos de besökande fanns ingenting tillbakadraget.

(Forts.)

UR DAGSKRÖNIKAN.

VICTOR RYDBERGS GRAFMONUMENT å Nya kyrkogården i Göteborg aftäcktes den 21 dennes — femte årsdagen af skaldens död — under en enkel, men värdig högtidlighet i närvaro af den

store bortgångnes maka och andra anhöriga, länets höfding, representanter för stadsfullmäktige, Vetenskaps- och Vitterhetssamhället m. fl.

Idun hade redan i sitt nr 35 en bild af grafvården, å hvilken dock ej alla detaljer då voro afslutade. I dag meddela vi två bilder från det nu fullt färdiga monumentet. Den större illustrationen återger framsidan af den nyss aftäckta vården, med den af professor Börjeson modellerade bysten i brons af Victor Rydberg. Till vänster på kullen synes en grupp studentsångare från Göteborgs högskola, samlad under sitt standar.

Den andra bilden visar monumentets baksida med den af bildhuggaren Teodor Lundberg modellerade vackra reliefen, som framställer en scen ur en af Rydbergs yppersta dikter »Dexippos». Det är det ögonblick, då Dexippos uppmanar de grekiska ynglingarne att modigt upptaga kampen för fosterlandet.

SKYTTE-DAGARNA I STOCKHOLM. Vi meddela i dag ett par bilder från den stora, nyligen afhållna tredagarsfest, vid hvilken bössans män från allt Sveriges land samlades till ädel täflingskamp i handterandet af det vapen, som en gång skall hålla inkräktaren borta — om han kommer — från Sveriges landamären.

Den stora fotografien visar de 25 skyttar, mellan hvilka täflingen stod om äran af att blifva »Sveriges mästerskytt». I bakgrunden synes generalmajor Rudbeck, som förrättade prisutdelningen, samt löjtnant Drake, hvilken ledde täflingarne. Den mindre bilden är tagen, då hr A. Sjöberg från Stockholm mottager sitt första pris, kronprinsens hedersgevär. Hr Sjöberg, hvilken såsom »mästerskytt» utgick ur täflingarne, synes äfven på gruppbilden, där han är utmärkt med ett x.

DEN GAMLA TRÅKYRKAN. En af Sveriges egendomligare kyrkor är Djursdala gamla träkyrka i norra Småland, som, uppbyggd enligt hvad man antager år 1692, i sitt yttre ter sig på en gång pittoresk och vördnadsvärd. Äfven kyrkans inre, hvars tak och väggar prydas af en mängd intressanta målningar af bibliskt innehåll, är förtjänt att uppmärksammas. Våra båda, i dagsnumret åter-

Tiden för höstrengöringen är nu inne. Såsom verksamaste och billigaste medel därtill tillåta vi oss rekommendera:

HYLINS Kronsåpa.
HYLINS Prima Glycerin-Såpa.
HYLINS Prima Tvätt-Tvål.
HYLINS Ekonomitvål,

den sistnämnda särskildt vid tvätt af gardiner, ylle och andra finare artiklar.

Hylin & Co:s Fabriksaktiebolag,
Kongl. Hofleverantör.
STOCKHOLM.

gifna bilder från det gamla templet vittna för öfrigt mer än väl härom.

För någon tid sedan syntes i dagspressen en notis om att Djursdala församling beslutat täcka sitt gamla gudstjänsthus med plåttak i stället för det nuvarande af spån — ett beslut, som emellertid omintetgjordes af vederbörande myndigheter. Det kan ju på det hela taget förefalla oväsentligt, om en liten landskyrka räddas från en olämplig restaurering eller ej. Men den, som hyser intresse för karaktäristiska om och mera anspråkslösa byggnadsverks bevarande i deras ursprungliga skick, kan icke annat än glädja sig åt att här och där inom landet ännu finnas personer, som i det afgörande ögonblicket låta pietetskänslan tala.

Kyrkan är särdeles vackert belägen på en höjd, från hvilken öppnar sig en anslående utsikt öfver den nedanför liggande sjön Juttern.

DE NYA SLOTTSFONTÄNERNA, som bilda ännu ett plus till de många vackra prydnader, med hvilka den Tessinska borgen under de senaste åren försetts, äro nu färdiga och i gång, hvadan vi i dagsnumret meddela en afbildning af den ena af kaskaderna. De äro belägna invid foten af slottets nord- och sydöstra flyglar, alltså utåt Skeppsbron.

Vattnet får cirkulera, d. v. s. det suges ut från bassängen, ledes genom rör bakåt och uppåt och får störta ut genom den upptill anbringade, därför afsedda halfeirkelformiga öppningen.

De båda fontänerna, som äro utförda i öfverensstämmelse med Tessins en gång uppgjorda ritningar, göra, som sagt, ett i hög grad tilltalande intryck, och särskildt under brännheta sommarkvar, då deras friska flöden blanda sitt sorl med trafikens buller, torde de komma att åt den redan förut vackra platsen förläna ökad behag.

ÄLGJAKTERNAS TID har nyss varit för handen. Jägarskarorna ha genomkorsat de höstsolbelysta skogarna, plötsligt ljuda skott ur snären — det vackra högdjuret, som utan aning om fara lugnt går sin väg öfver myren eller på bergstalpets krön, vacklar och faller, medan jägarne skynda till för att förvissa sig om sitt byte.

Den jaktbild, vi meddela i vårt dagsnummer, är hämtad från Ramsberg i Västmanlands bergslag och framställer det ståtliga exemplaret af en nyss skjuten älg.

AMATÖRFOTOGRAFER!

Kommen alltid ihåg Idun med lämpliga och treffliga bidrag för vår illustrationsafdelning! För hvarje fotografi, som införas i tidningen, betala vi ett arvode af 3 kr. för format intill 9×12 cm., 4 kr. för större format. Så snart en och samma insändare vid tio olika tillfällen fått bilder antagna och införda i tidningen, utbetala vi dessutom till henne eller honom

en extra hederspremie på 25 kronor.

Köp

Schweizer-Siden!

Begär mönster af våra nyheter i svart, hvitt och färgadt från 90 öre till 13 kronor pr meter.

Specialitet: Sidentyger för sällskaps-, brud-, bal- och promenadtoaletter och för blusar, foder etc.

Vi sälja i Sverige direkt till privatpersoner och sända de utvalda sidentygerna tullfritt och franko till bostaden.

Schweizer & Co., Luzern (Schweiz).

Siden-Export.

Husmodrar!
Spara
är lösen för hvarje
husmoder med en
begränsad hus-
hållspänning!
Huru göra en
verkligt stor bespa-
ring? Jo, använ-
den i Edra hushåll
Pellerins Margarin,
Göteborg, som är
bäst, drygast och
billigast!

Den, som behöfver siden,

torde rekvirera prover af vårt med de sista nyheterna rikhal-
tigast sorterade lager i svarta, hvita och kulörta sidentyger till
blusar, bal-, sällskaps- och promenad-toiletter.
Försändas direkt till privatpersoner meter- och styckevis
till fabrikspriser.

E. Spinner & C:o

förr J. Zürrer's Sidenfabrik, Zürich.
Grundlagd 1825.

Sparkasseräkning
5 proc. ränta.
Nordiska Kreditbanken
8 Drottninggatan 8
Mynttorget 4 Drottninggatan 102

Hvem vill icke ha
'Solglimten'
i sitt hem?

Prenumerera vid närmaste postanstalt på
"Solglimten", den nyaste, trefligaste
och billigaste veckotidning i hela Sverige.
Spännande följetonger, veckokronikor, poem,
berättelser, anekdoter, gåtor och charader,
illustrationer och en stor pristäffling med
många och stora pris en gång i kvarta-
let. Pris endast 40 öre i kvartalet.

Clara Fabriks

Stearinljus

SECLARA

Carl F. Källström
Juwelerare
4 Östra Hamngatan 4
MALMÖ
Specialité: Konstnärlig Ciselering

Suomis
Isif
räntor
— Begär prospekt! —

God hälsa förutsätter rikligt godt blod.
Blodet är rikt endast om det i riklig mängd
innehåller järn, och detta järn måste vara
haemoglobin.
Capsuloids innehåller den bästa och
renaste haemoglobin och tillför blodet just
den därpå behöfliga kvantiteten.
Capsuloids täles af den svagaste mage,
af gammal och ung.
Capsuloids åstadkommer rikt blod, som
botar alla kroniska sjukdomar, försäskade
af blodbrist och bleksot.
Capsuloids är den bästa jänmedicin.
Capsuloids erhålles i askar å 2,50 å
alla apotek.

Louis Roederer
Carte Blanche,
Grand Vin Sec.
Extra Dry.
Reims.

J. & F. Martell
*
**

VO
VSO
VSOP
VVSOP
Cognac.

Nyaste & finaste
Parfymer
för hushåll
Perles d'or
Wilhelm Rieger,
Frankfurt
a.M.
Finnes i alla finare
parfymaffärer.

Lagermans Tvättpulver
passar till linne, bomull och ylle, ofärgadt
och färgadt, och lika bra till storbyk som
till småtvätt. Säljes hos alla välförsedda
hrr speci- & diversehandlande i riket.
Ende tillverkare:
Kraft-Tvål-Fabriken, Jönköping.
Prisbelönt senast vid Världsutställ-
ningen i Paris.

Dagligen tilltager
förbrukningen
allt mera af
D:r P. Håkans-
sons
salubrin
såsom
medel mot
Hårsjukdomar,
Hudsjukdomar,
Yttre skador,
Snutva, Hosta m. m.
Allmänheten varnas mot efterrapningar af
fabrikatet.

Fru Örn's Atelier,
STOCKHOLM,
19 Tunnelgatan 19.
Specialité: Kappor,
Promenadkostymer, Brud-
utstyrlar.
London-, Pariser-, Wie-
ner-mode.
Elegant. Välkändt.

Örebro 1-öres KEX
till kaffe och te.

AGRA MARGARINFABRIK,
STOCKHOLM,
levererar alltid kärnfärskt
Grädd-Margarin.

Allm. 8 68 47 36 Riks 1 79
Olaus Olssons Kolimport-A.-B.
Stockholm.
1:ma ANTHRACIT.
Coces. Hushållskol. Briketter

Oöfverträffad till frambringande af en vacker hud.

KALODERMA
KALODERMA-GELÉE * KALODERMA-TVÅL *
F. WOLFF & SOHN, KARLSRUHE.
Erhålles å Apoteken samt 1:sta klassens Parfymeri- o. Frisér-Affärer.

Skånes Enskilda Bank
uthyr i sitt brand- och dyrkfria
Förvaringshvalf
fack mot årlig hyra af 20, 25, 35, 75 kronor, beroende på storleken.

Växtförsäljningen
från
**Haga Trädgårds
växthus**
i nr 18 vid Birger-Jarlsgratan
fortgår ännu några dagar, och fästa vi
uppmärksamheten på det tillfälle, som
erbjudes växtvänner att förse sig med
vackra och för bostaden lämpliga
dekorationsväxter.

GEFLE MANUFAKTUR-AKT.-BOLAGS
Oblekta, Blekta och Färgade
VÄFNADER
försäljas i parti från kommissions-
lagret i Stockholm hos ADOLF BODELL

Skyddsstämpel.

Mattor, Möbetyger, Gardiner m. m.
Nyaste mönster — största urval — billigaste priser.

Möbler och Dekorationer.
Stor utställning af de modernaste stilarter i möbler.
Kostnadsförslag till möblering af hela våningar och särskilda rum lämnas på begäran.

MYRSTEDT & STERN
Kongl. Hofleverantörer
11 Drottninggatan 11
STOCKHOLM.

Sv. Panoptikon
Stockholm.
* Största sevärdhet. *

Bankaktiebolaget
Stockholm—Öfre Norrland,
Drottninggatan 6.
Hushållräkning 5 %.
Kassafack till 15, 20, 25 kronor.

Aktiebolaget
Sundsvalls Handelsbank,
Gustaf Adolfs torg 14,
gottgör å Sparkasseräkning 5 proc.
(G. 94245)

Depositionsräkning
Räntegodtgörelse 5 1/2 proc.
Aktiebolaget

Stockholms Diskontobank
Hufvudkontor: REGERINGSG. 1
Afdelningskontor: HÖTORGET 8.

FÖRVARINGSFACK
uthyras af
AKTIEBOLAGET
STOCKHOLMS HANDELSBANK
8 Arsenalsgatan 8.

**Sydsvenska
Kredit-Aktie-Bolaget,**
Stockholm, Fredsgatan 24.
Afdelningskontor Götgat. 31.
(Fonder kr. 4,340,000)
Deposition 5 1/2 %
Sparkasseräkning 5 %
Upp- & Afskrifning 3 %

HVARJE SPARSAM HUSMODER
bör efterfråga
"UNIONS" "Crème" och
"Aptitgrädd."
Tillhandahålles hos hvarje välsorterad
Köpmän.

Australisk
Kött-Extrakt
'W. Reimers'
— är bäst —
Agent C. G. Bäckström,
STOCKHOLM.